

Sygn. akt V Pa 74/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Marek

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński (spr.)

SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018 r. w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) w L.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie IV Wydział Pracy

z dnia 27 marca 2018 r.

sygn. akt IV P 6/17

oddala apelację.

SSO Krzysztof Głowczyński SSO Andrzej Marek SSO Regina Stępień

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział IV Pracy wyrokiem z dnia 27 marca 2018 r. przywrócił powódkę M. R. do pracy u strony pozwanej w (...) w L. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy (punkt I), oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.661,17 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę, za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień 2017r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 2.368,80 zł od dnia 11.02.2017r. do dnia zapłaty,
- 2.764,30 zł od dnia 11.03.2017r. do dnia zapłaty,
- 2.764,30 zł od dnia 11.04.2017r. do dnia zapłaty,
- 2.764,30 zł od dnia 11.05.2017r. do dnia zapłaty (punkt II)

i w pozostałym zakresie powództwo oddalił (punkt III) oraz nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.052,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od uiszczenia której powódka była zwolniona oraz kwotę 2.449,51 zł tytułem zwrotu wydatków (punkt IV).

Sąd Pracy ustalił, iż powódka jest zatrudniona u strony pozwanej w (...) w L. od grudnia 1988 roku, ostatnio na stanowisku starszej pielęgniarki w pełnym wymiarze czasu pracy, jak również, że miała ustalony umiarkowany stopień niepełnosprawności. Praca powódki w wydziale (...)w zakresie zapobiegania i zwalczania chorób zakaźnych wykonywana była przede wszystkim pracą biurową. M. R. nie sprawowała opieki nad chorymi i nie wykonywała czynności pielęgniarskich przy osobach chorych. Jej obowiązkiem jest prowadzenie dochodzeń epidemiologicznych, co polega na przeprowadzaniu wywiadów epidemiologicznych z ozdrowieńcami i nosicielami chorób. Taki kontakt nie naraża powódki na zakażenie. M. R. wystawia skierowania na badania kontrolne ozdrowieńcom i sama badań takich nie wykonuje. Powódka dokonuje oceny ilości zachorowań na terenie powiatu, przeprowadza analizy źródeł zakażenia. Wywiady z pacjentem powódka przeprowadzała na terenie (...), a w domu pacjenta tylko wówczas, gdy ten nie zgłasza się na wezwanie. W wypadku szeregu chorób zakaźnych, w tym różyczki i ospy, wywiadów nie prowadzi się. W planie kontroli powódka miała przede wszystkim gabinety stomatologiczne, laryngologiczne i ginekologiczne, i ich celem było kontrolowanie w zakresie posiadanych właściwych środków do dezynfekcji oraz stanu narzędzi i rzeczy jednorazowego użytku. W toku kontroli powódka nie ma kontaktu z materiałem zakaźnym. W okresie zatrudnienia powódki w (...) nie zdarzyło się, aby którykolwiek z pracowników z działu powódki zachorował na chorobę zakaźną.

W lipcu 2015 roku powódka zachorowała na chorobę nowotworową, przeszła zabieg operacyjny oraz z serię chemioterapii i wyczerpała okres zasiłkowy. Przy piątym kursie chemioterapii powódka podjęła pracę. Po powrocie do pracy M. R. otrzymała zaświadczenie lekarskie stwierdzające jej zdolność do pracy. Podczas wizyty lekarskiej lekarz poinformował ją, że przeciwwskazane dla niej są ciężka praca fizyczna i praca w dużym stresie. Dyrektor (...) odsunęła powódkę od pracy i skierowała ją na badania kontrolne do (...) Ośrodka Medycyny Pracy w L., gdzie powódka przeszła badania lekarskie. Lekarz wystawił zaświadczenie, że powódka jest zdolna do pracy. Otrzymane zaświadczenie o zdolności do pracy zaświadczenie powódka przedłożyła pracodawcy. Dyrektor strony pozwanej po zapoznaniu się z treścią zaświadczenia krzyczała na powódkę i sugerowała, że powódka sama powinna zwolnić się z pracy.

Powódka złożyła do Powiatowego Zespołu d/s Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności, uzasadniony zamiarem korzystania ze zniżek przy parkowaniu wnioszek o orzeczenie stopnia niepełnosprawności. Komisja lekarska orzekająca o stopniu niepełnosprawności uznała, iż M. R. ma znaczny stopień niepełnosprawności i wymaga pomocy osoby trzeciej z uwagi na znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji. Zaświadczenie to powódka przedłożyła do zakładu pracy 09.11.2016r. Strona pozwana skierowała powódkę na badania kontrolne. W dniu 10 listopada 2016r. po przeprowadzeniu badań kontrolnych lekarz orzekł, że powódka jest zdolna do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku. Na skutek odwołania pracodawcy od tego orzeczenia w wydanym w trybie odwoławczym orzeczeniu z dnia 29 listopada 2016 wskazano, że wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych powódka utraciła zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy z dniem 29 listopada 2016r. Powódka w dniu 04 stycznia 2017 roku zgłosiła na piśmie gotowość do pracy, zaś pismem z dnia 4 stycznia 2017 r strona pozwana wypowiedziała jej umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na 30 kwietnia 2017 roku. Jako przyczynę wypowiedzenia strona pozwana wskazała utratę zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy z dniem 29 listopada 2016 r. Strona pozwana poczynając od 4 stycznia 2017 roku zwolniła w powódkę z obowiązku świadczenia pracy bez prawa do wynagrodzenia.

Pismem z dnia 29 listopada 2016 r. strona pozwana poinformowała Międzyzakładową Organizację Związkową NSZZ(...), że z dniem 27 grudnia 2016 rok zamierza wypowiedzieć powódce umowy o pracę. Komisja nie wyraziła zgody na wypowiedzenie powódce umowy o pracę, wskazując również, że powódka podlega szczególnej ochronie prawnej trwałości stosunku pracy.

Pismem z dnia 09 kwietnia 2014 r. Komisja Międzyzakładowa przy (...) we W. poinformowała stronę pozwaną, że powódka zgodnie z art. 32 ustawy o związkach zawodowych przez okres kadencji 2014-2018 jest osobą podlegającą szczególnej ochronie stosunku pracy. Powódka jest przewodniczącą Koła NSZZ (...) przy (...) w L. oraz członkiem

zarządu Międzyzakładowej Organizacji Związkowej przy(...) we W.. Biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej i chirurgii onkologicznej M. B. (1) po analizie dokumentacji lekarskiej oraz po zbadaniu powódki nie stwierdził przeciwwskazań do tego, aby powódka pracowała na stanowisku starszej pielęgniarki w (...). Rak esicy jak i jego leczenie nie spowodował takiego uszczerbku na zdrowiu, aby powódka nie mogła pracować. W związku z przebytą chorobą onkologiczną wymaga jedynie okresowych kontroli onkologicznych. Biegły sądowy z zakresu medycyny pracy, chorób wewnętrznych, chorób zawodowych, orzecznictwa lekarskiego, organizacji ochrony zdrowia R. S. po przeanalizowaniu dokumentacji lekarskiej ustalił, że w związku zakończeniem leczenia onkologicznego nie istnieją przeciwwskazania do wykonywania przez powódkę pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku starszej pielęgniarki w (...) z zakresem obowiązków wynikających z jej stanowiskowej karty pracy oraz wynikających z zeznań powódki złożonych na rozprawie w dniu 28 marca 2017 roku. W aspekcie dokumentacji dotyczącej stwierdzenia znacznego stopnia niepełnosprawności powódki oraz orzeczenia, że jest zdolna do pracy w warunkach pracy chronionej i że wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji biegły uznał je za nieuzasadnione i nieoparte dokumentacją lekarską. Podał, że z dokumentacji lekarskiej wynika, że występując o kolejne badanie po upływie orzeczonego czasu orzeczonej niepełnosprawności powódka wskazywała, że wniosek składa w celu wydania karty parkingowej oraz korzystania z ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów. Powódka podała, że czynności samoobsługowe, poruszanie się i prowadzenie gospodarstwa domowego wykonuje samodzielnie, stwierdzając jednocześnie, że nie toczy się postępowanie przed innym organem orzeczniczym. Do wniosku załączyła zaświadczenie o stanie zdrowia wydane na potrzeby zespołu ds. orzekania o niepełnosprawności z dnia 6 października 2017 roku, a lekarz wydający zaświadczenie stwierdził, że powódka nie wymaga opieki osoby drugiej oraz, że jest zdolna do udziału w posiedzeniu składu orzekającego co oznacza, że nie widział on jako lekarz mający powódkę pod opieką wskazań do stwierdzenia, że wymaga ona opieki lub pomocy osób innych a z treści zaświadczenia o stanie zdrowia tak wynikało. Z dokumentów załączonych do akt orzecznich zespołu ds. orzekania o niepełnosprawności ani z protokołów tej komisji nie wynika podstawa orzekania o niezdolności do samodzielnej egzystencji. Nie wynika również z tej dokumentacji, aby powódka w jakikolwiek sposób dążyła do uzyskania takowego rozstrzygnięcia. Przeprowadzone badania profilaktyczne nie dawały podstawy do wskazania istnienia niezdolności do pracy wg skierowania a tym bardziej do orzekania o niezdolności do samodzielnej egzystencji. Jest ono wydawane w celach poza rentowych i na zupełnie innych zasadach niż orzekanie o zdolności do pracy w aspekcie tak przepisów wynikających z kodeksu pracy jak i z ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dokumentacja placówki odwoławczej Oddziału (...) Ośrodka Medycyny Pracy w L. wskazuje w swej treści, że lekarz orzekający nie stwierdzał jakichkolwiek istotnych odchyień, a podstawą orzeczenia o niezdolności do pracy było stwierdzenie z dokumentu zespołu ds. orzekania o niepełnosprawności, iż ubezpieczona wymaga stałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz, że jest zdolna do pracy jedynie na stanowisku chronionym. U powódki orzeczenia zespołu ds. orzekania o stopniu niepełnosprawności zawsze zawierały taką uwagę, a pracodawca ją zatrudniał, natomiast lekarz orzecznik nie widział wskazania do orzekania o niezdolności do pracy. Biegły również odniósł się do opinii biegłego z zakresu chirurgii onkologicznej, który potwierdził, że powódka jest zdolna do pracy. Jednomiesięczne wynagrodzenie liczone jak ekwiwalent za urlop powódki wynosi 2764,30 zł brutto.

Sąd Pracy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Za bezsporne uznał, że powódka podlega szczególnej ochronie związkowej z racji pełnienia funkcji przewodniczącej Koła NSZZ (...) (...)w L.. Była także członkiem zarządu Międzyzakładowej Organizacji Związkowej przy(...) we W. i z tego właśnie tytułu przysługiwała jej szczególna ochrona stosunku pracy, o czym pracodawca został poinformowany w kwietniu 2014r. Zatem zgodnie z art 34⁽²⁾ ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych bez zgody zarządu międzyzakładowej organizacji związkowej powódka jako wskazany do ochrony członek zarządu tej organizacji nie mogła mieć rozwiązanej umowy o pracę.

Sąd Pracy stwierdził, że powódka jest osobą w pełni sprawną, samodzielnie się porusza, funkcjonuje i nie sprawia w żadnym wypadku wrażenia, że wymaga pomocy osoby trzeciej czy też jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Sąd uznał, że powódka jest osobą zdolną do pracy, a zatem wydane w trybie odwoławczym orzeczenie lekarskie z dnia 29 listopada 2016 roku wydane zostało w sposób nieprawidłowy, a w konsekwencji wypowiedzenie jej umowy o pracę również było nieuzasadnione. Odsunięcie powódki od pracy i pozbawienie jej w tym zakresie prawa do wynagrodzenia

za okres od dnia 04 stycznia 2017r. było nieuzasadnione i w związku z tym zasadne stało się jej roszczenie o zasądzenie wynagrodzenia za cały okres wypowiedzenia.

W apelacji od powyższego, zaskarżonego w punktach I, II i IV wyroku, (...) w L. zarzuciła naruszenie prawa:

1) materialnego przez błędną wykładnię:

a) art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych poprzez przyjęcie, że ochrona powódki jako działacza związkowego ma charakter bezwzględny, podczas gdy ochrona ma charakter względny,

b) art. 45 § 1 i § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p. oraz art. 477(1) k.p.c. poprzez przyjęcie, że przywrócenie powódki do pracy jest uzasadnione, podczas gdy z całokształtu okoliczności faktycznych, a w szczególności oceny przyczyn wypowiedzenia umowy i braku związku z pełnioną funkcją, wynika dopuszczalność oddalenia roszczenia powódki o przywrócenie do pracy w oparciu o art. 8 k.p., w związku z art. 477¹ k.p.c. i ewentualnie zasądzenie w to miejsce odszkodowania za okres wypowiedzenia,

c) art. 47 k.p. poprzez zasądzenie wynagrodzenia za 4 miesiące, w sytuacji gdy przywrócenie powódki do pracy jest nieuzasadnione, zasadne jest ewentualnie zasądzenie odszkodowania za okres wypowiedzenia,

d) art. 229 § 4 k.p. poprzez przyjęcie, iż wbrew treści tego przepisu pozwana miała obowiązek dopuścić powódkę do pracy bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku i że orzeczenie lekarskie z dnia 29 listopada 2016 r. wydane zostało w sposób nieprawidłowy, podczas gdy pozwana nie jest organem uprawnionym do kwestionowania prawidłowości lub prawdziwości orzeczeń lekarskich, a jako pracodawca związana jest treścią przepisu art. 229 k.p.,

e) art. 113 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, poprzez nakazanie stronie pozwanej uiszczenia tytułem opłaty sądowej kwoty 2.052 zł, podczas gdy wartość przedmiotu sporu nie przekracza 50.000 zł, co skutkować winno nie obciążaniem pozwanej opłatą sądową.

2) przepisów postępowania:

a) art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę mocy i wiarygodności materiału dowodowego, a w szczególności dokonanie dowolnej oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, która to ocena doprowadziła do uznania, że strona pozwana naruszyła zasady rozwiązywania umowy o pracę z 04 stycznia 2017 r., podczas gdy prawidłowa i logiczna ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosków jednoznacznie przeciwnych, wskazujących, iż pozwana miała podstawy do wypowiedzenia umowy o pracę z 04 stycznia 2017 r.,

b) art. 233 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. poprzez rozpoznanie sporu bez wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności dla rozpoznania sprawy oraz oddalenie wniosku o uzupełnienie opinii biegłego na okoliczność ustalenia stanu zdrowia powódki celem rozstrzygnięcia, czy jest ona zdolna do pracy u strony pozwanej, podczas gdy dowód ten dotyczył okoliczności mających znaczenie dla sprawy, a sporne okoliczności nie zostały jeszcze dostatecznie przez Sąd wyjaśnione, c) art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na pełnym pominięciu dla oceny sprawy treści pism procesowych pozwanej, z której wynikał między innymi charakter wykonywanej przez powódkę pracy, przeciwwskazania do jej wykonywania oraz związane z wykonywaniem tej pracy zagrożenia, a oparcie się przez Sąd wyłącznie na treści zeznań powódki, co doprowadziło do uznania, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie (odniesienie się do twierdzenia, iż praca powódki miała przede wszystkim charakter biurowy, stwierdzenie, iż „przez cały okres zatrudnienia powódki w (...) nie zdarzyło się, aby ktokolwiek z pracowników z działu powódki zachorował na chorobę zakaźną” nie upoważnia pozwanej do bagatelizowania i pomijania przepisów dotyczących kodeksu pracy oraz BHP.

Strona pozwana wniosła o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodów:

a) z opinii uzupełniającej biegłego sądowego R. S.;

b) z przesłuchania lekarza M. B. (2), na adres Powiatowego Zespołu, Przewodniczącego Powiatowego Zespołu wydającego orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 04 listopada 2016 r.,

c) z przesłuchania pracownika socjalnego W. S. na okoliczności wskazane w uzasadnieniu apelacji.

Wskazując na powyższe, strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach I, II, IV i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki odszkodowania za okres wypowiedzenia oraz rozliczenie wydatków (kosztów dwóch opinii) oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i w przypadku uwzględnienia apelacji, nieobciążanie jej kosztami zastępstwa procesowego z uwagi na zasady słuszności oraz jej sytuację rodzinno-finansową.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Oparta na zarzutach naruszenia prawa materialnego oraz zarzutach wskazujących przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, błędną, wybiórczą i dowolną ich ocenę, a także brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i wydał niewadliwe orzeczenie co do istoty sprawy, zaś oparta na subiektywnej jedynie i pozbawionej racjonalnych podstaw ocenie strony pozwanej jej apelacja nie dostarczyła wystarczających argumentów, które by to rozstrzygnięcie podważyły. Sąd odwoławczy podziela zatem ustalenia faktyczne i dokonana w sprawie ocenę prawną.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagała zasadność zarzutów odnoszących się do ustaleń faktycznych i dokonanej oceny zebranego materiału dowodowego. Podkreślenia wymaga, że skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, LEX nr 174185). Strona pozwana nie wykazała wadliwości rozumowania Sądu I instancji z punktu widzenia wskazanych wyżej kryteriów i w związku z tym w przekonaniu Sądu Okręgowego zarzuty wskazujące naruszenie przepisów postępowania nie są uzasadnione. W szczególności nie zasługuje na uwzględnienie na zarzut naruszenia przepisów art. 233 k.p.c. (punkt 2b) petitum apelacji z powodu oddalenia wniosku o uzupełnienie opinii. Złożone bowiem na rozprawie w trybie art. 162 k.p.c. przez profesjonalnego pełnomocnika oświadczenie o treści: „... składam zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162, gdyby Sąd był uprzejmy w protokole zaznaczyć tą uwagę ...” nie odpowiada minimum wymagań jakie wynikają z tego przepisu, ze względu na brak wyczerpującego przytoczenia naruszonych przepisów postępowania. Należy wskazać, że zachowanie uprawnienia do powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, z wyjątkiem przewidzianym w art. 162 zdanie drugie, wymaga – poza dochowaniem terminu zgłoszenia zastrzeżenia – wskazania spostrzeżonego przez stronę uchybienia z wyczerpującym przytoczeniem naruszonych przepisów postępowania wraz z wnioskiem o wpisanie tak sformułowanego zastrzeżenia do protokołu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06). Już zatem z przyczyn formalnych zarzut naruszenia z powodu oddalenia wniosku o opinię uzupełniającą art. 233 k.p.c. nie jest uzasadniony i w związku z tym ponowiony na etapie postępowania apelacyjnego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego R. S. jest już spóźniony.

Nie zasługuje na uwzględnienie także ponowiony (wcześniej zgłoszony w zarzutach i zastrzeżeniach do opinii z dnia 21 grudnia 2017 r., k. 237) wniosek o przesłuchanie wskazanych w nim świadków gdyż wskazany cel przesłuchania,

wyjaśnienie zasadności orzeczenia z dnia 04 listopada 2016 r., nie ma w sprawie o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne istotnego znaczenia (art. 227 k.p.c.).

W świetle zebranego materiału, po okresie leczenia onkologicznego (styczeń 2016 r.), do chwili przedstawienia orzeczenia Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności (listopad 2016 r.), stwierdzanej orzeczeniami medycyny pracy z dnia 20 stycznia 2016 r. i (...) Ośrodka Medycyny Pracy z dnia 02 lutego 2016 r. (wydanego na skutek odwołania strony pozwanej) zdolności powódki do pracy na stanowisku starszej pielęgniarki strona pozwana skutecznie nie zakwestionowała. W świetle tego materiału nie wykazano w tym okresie jakichkolwiek okoliczności, które wskazywałyby istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez powódkę pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Co istotne również, poza dotychczasowymi nie wykazano także żadnych nowych na tym stanowisku czynników szkodliwych dla zdrowia. Powyższe nie pozostawia zatem wątpliwości, że nie tylko do chwili podjęcia leczenia onkologicznego ale także przede wszystkim po jego zakończeniu nie zachodziło jakiegokolwiek przeciwwskazanie do zatrudnienia powódki na stanowisku starszej pielęgniarki.

W świetle zebranego materiału tą nową i jedyną - co istotne, nie wynikającą jednak ze zmiany stanu zdrowia powódki czy też zagrożeń na zajmowanym przez nią stanowisku – okolicznością jest orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 04 listopada 2016 r. Oceny wpływu tego orzeczenia na zdolność powódki do pracy dokonał w orzeczeniu z 10 listopada 2016 r. lekarz medycyny pracy nie stwierdzając przeciwwskazań do podjęcia przez nią pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Odmiennej oceny dokonał (...)Ośrodek Medycyny Pracy w wydanym na skutek odwołania pozwanej od tego orzeczenia, orzeczeniu lekarskim z dnia 29 listopada 2016 r. W tym zakresie należy jednak zauważyć, iż orzeczenie (...)Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności służy celom jakie wskazane są w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. W postępowaniu tym nie stosuje się regulujących profilaktyczną ochronę zdrowia przepisów Kodeksu pracy i wydanych na ich podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych dla celów przewidzianych w Kodeksie Pracy. Sąd Okręgowy podziela zatem wyrażony przez biegłego (k. 218v.) pogląd, że „... orzeczenie o istnieniu orzeczonego znacznego stopnia niepełnosprawności nie zobowiązuje lekarza sprawującego profilaktyczną opiekę zdrowotną do orzekania analogicznie – bowiem orzekanie o niepełnosprawności jest wydawane w celach pozarentowych i na zupełnie innych zasadach niż orzekanie o zdolności do pracy w aspekcie (...) przepisów wynikających z Kodeksu pracy ...” (por. opinia, k. 218v.).

Jak wynika z karty badania profilaktycznego z dnia 29 listopada 2016 r., przeprowadzająca badanie lekarz medycyny pracy w szczególności zaakcentowała, że powódka „... winna po zastosowanym leczeniu a zwłaszcza rodzaju schorzenia, prowadzić oszczędzający tryb życia.” Stwierdziła także, „... że narażenia zawodowe na wskazanym stanowisku są przeciwwskazaniem do pracy” i ponownie podkreśliła, że powódka „... wymaga oszczędzającego trybu życia !!! Niezdolna do pracy w kontakcie z czynnikami zakaźnymi, wskazanymi w zakresie obowiązków, skierowania na badanie profilaktyczne.” W końcu treść karty badania profilaktycznego 76/11/2016 z 29 listopada 2016 r. wyraźnie nawiązuje do orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, wskazującego na to, że powódka „... wymaga stałej lub długoterminowej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7 orzeczenia), w związku z posiadaniem rodzajem schorzenia i naruszoną sprawnością organizmu oraz wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji – pkt 6 orzeczenia.” Analiza karty badania z 29 listopada 2016 r. nie pozostawia zatem wątpliwości, że podstawę orzeczenia stwierdzającego przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania przez powódkę dotychczasowej pracy stanowiło orzeczenie (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. W tym zakresie należy zwrócić uwagę na wynikający z opinii biegłego R. S. fakt, że o ile lekarz orzekająca w (...) nie miała możliwości zapoznania się z dokumentacją Zespołu (zapoznała się jedynie z treścią orzeczenia), to biegły dysponował w tym przypadku całą zgromadzoną dokumentacją i dlatego był w stanie ustosunkować się do orzeczenia Zespołu (por. opinia, k. 219). W kontekście wskazanych wyżej ustaleń stanowiących podstawę orzeczenia z 19 listopada 2016 r. należy zauważyć, iż w związku z zakończeniem leczenia onkologicznego nie istnieją przeciwwskazania do wykonywania przez powódkę pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku starszej pielęgniarki (wnioski opinii, k. 219 i opinii onkologicznej, k. 108). W świetle nie tylko zbieżnych

we wnioskach opinii biegłych z zakresu onkologii i medycyny pracy ale także orzeczenia lekarskiego z 10 listopada 2016 r. wnioskodawczyni wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych jest zdolna do pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Oparte zaś nie na dokumentacji źródłowej a wyłącznie na orzeczeniu (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzeczenie lekarskie z 19 listopada 2016 r. nie odzwierciedla – na co wyraźnie wskazuje zebrany materiał – rzeczywistego stanu faktycznego. Z materiału tego wynika bowiem ponad wszelką wątpliwość, że po zakończeniu w styczniu 2016 r. leczenia onkologicznego, pomimo wątpliwości i działań strony pozwanej, wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych powódka - pomimo budzącego uzasadnione wątpliwości orzeczenia stwierdzającego znaczny stopień niepełnosprawności, połączony z wymaganiem z jej strony opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji – jest zdolna do pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Trafnie posiłkując się opiniami Sąd I instancji stwierdził, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest poparte dokumentacją lekarską i wobec tego to samo należy odnieść do opartego wyłącznie na tym orzeczeniu, orzeczenia lekarskiego z dnia 29 listopada 2016 r.

W kontekście zarzutu naruszenia art. 229 § 4 k.p. należy wskazać, że po wydaniu przez (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzeczenia z dnia 04 listopada 2016 r. powódka przedłożyła wydane we właściwym trybie orzeczenie lekarskie z dnia 10 listopada 2016 r., wskazujące brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez nią pracy starszej pielęgniarki. W tej sytuacji, szczególnie że powódka jest w świetle uzasadnienia zaskarżonego wyroku – czego strona pozwana nie neguje - osobą w pełni sprawną i samodzielną, osobą która nie sprawia wrażenia, że jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, wymagającą pomocy innej osoby, wątpliwa była potrzeba odwołania od wskazanego orzeczenia. Jak się okazało, orzeczenie z dnia 29 listopada 2016 r. ze wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wyżej przyczyn nie odzwierciedla obiektywnie stanu zdrowia w kontekście jej zdolności do pracy na zajmowanym stanowisku. Postępowanie dowodowe wykazało zatem, iż podstawę opartego na takim wątpliwym orzeczeniu wypowiedzenia umowy o pracę stanowi nierzeczywista przyczyna. Prawidłowo zatem Sąd I instancji uznał, że oparte na takiej przyczynie wypowiedzenie było w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. nieuzasadnione. Pozbawiony uzasadnionych podstaw okazał się więc także zarzut naruszenia wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego. Uzasadnione na podstawie art. 45 § 1 k.p. było żądanie przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy i w związku z tym nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 47 k.p.

Skoro powództwo ze wskazanych przyczyn okazało się uzasadnione, bezprzedmiotowymi są rozważania w kontekście zarzutu naruszenia art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Tym niemniej Sąd Okręgowy podziela ocenę jakiej w tym przedmiocie dokonał Sąd Rejonowy.

Brak jest w okolicznościach faktycznych sprawy uzasadnionych podstaw zastosowania w niej szczególnej normy art. 8 k.p. Domagając się bowiem przywrócenia do pracy z powodu nieuzasadnionego wypowiedzenia stosunku pracy powódka nie nadużywa prawa podmiotowego. Jej żądanie nie jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym jego przeznaczeniem czy też zasadami współżycia społecznego.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia przepisów art. 113 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 (nie zaś, na co błędnie wskazuje apelacja, 2015) r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W okolicznościach sprawy wnosząca jako pracownik powództwo powódka nie miała obowiązku uiścić obejmujących między innymi opłatę od pozwu, kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 wskazanej wyżej ustawy) i w związku z tym zgodnie z art. 113 ust 1 ustawy niekwestionowane w apelacji ze względu na wysokość koszty sądowe obciążają stronę pozwaną. Przepis art. 35 ust. 1 wskazanej ustawy stanowi wyjątek od określonej art. 96 ust. 1 pkt 4 zasady i odnosi się wyłącznie do pobierania opłaty sądowej od wskazanych w nim środków zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. pozbawioną uzasadnionych podstaw apelację oddalił.

SSO Krzysztof Głowczyński SSO Andrzej Marek SSO Regina Stępień